

KIS HÍR LAP

... BENYITOTT EGY ALMÁRIOMBA. (Lásd a 309. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LXI. köt. 20. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. november 17-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A KLÁRI-TANYA KIS GAZDÁI.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MÁSNAP reggel a négy testvér ugyan-
csak korán kelt és szaporán öltöz-
ködött. Nevezetes nap ám ez! Ma vonulnak
be új tanyájokra, a Klári-tanyára; ma
kezdik meg a munkás, szorgalmas életet.
Ugy tervezték, hogy mindjárt reggelizés
után elköszönnek eddigi szíves házi gaz-
dáiktól és átvonulnak az új hajlékba.
Minél korábban, annál jobb. Mert sok
rendezni való van még ott és eleinte
bizony még szokniok is kell hozzá, hogy
a maguk lábán meg tudjanak állani.

Reggelizés közben azonban, mikor készü-
lődésöket említették, egy kis csalódás érte
öket. Borbála néni ugyanis így szólt:

— Most még nem foglalhatjátok el a
tanyátokat; sőt egész nap feléje sem szabad
mennetek.

— Hogyan? Miért, kedves néni? kérde
Klárrika csodálkozva.

— Van rá okom. Először is, nekem van
ott még dolgom és nem szeretem, ha valaki
látatlankodik, mikor valamivel foglalkozom.
Ha már bele egyeztünk, hogy a magatok
lábára álljatok, hát utána köll nézmem,
hogy rendben kapjátok a házat. Másodszor
pedig, mivel már úgy fordult a dolog,
hogy nem akartok a mi vendégeinkül
maradni, hát a mai napra még egy kis
bucsuztató mulatságot eszeltünk ki. Ábris
bácsi ma künn tölti a napot az erdei mun-
kásoknál. Ti is kirándultok oda és vele
ebédelték az erdőben. Délután haza tér-
tek, megozsonnázatok, aztán átköltöztök a
magatok hajlékába.

— Jaj de pompás lesz az erdőben!
ujjongott Bözsike.

Klárrika nem volt annyira megelegedve.

— Bizonyosan nagyon kellemes lesz,
mondá. A néniék nagyon jók, hogy ilyen
kedves mulatságban részesítenek... de én
mégis azt hiszem, inkább itthon volna a
helyem, hogy a házacskánkat elrendezzem.

— Már azt reám köll biznod, kedves
leányom. Az igazat megvallva, nincs rád
semmi szükségem. De már nem is lehet
rajta változtatni, mert Ábris bácsi így
határozta el. Ő már az erdőben van és
várni fog titeket. Az öreg János kocsis
mindjárt elő áll a kocsival, indultok.

Bele köllött nyugodniok, amit annál
könnyebben tehettek, mert ugyanis tudták,
hogy Borbála néni bizonyosan kellemes
meglepetésen töri a fejét, azon fölül ilyen
szép nyári napon az erdőbe rándulni igazi
élvezet. Annál inkább, mert holnaptól fogva
már alig ha lesz többé módjuk benne.

A kocsi elő állt, a gyermekek beszálltak.
Borbála néni egy nagy kosarat is helye-
zett el a kocsis lábánál.

— Ebben van az elemózsia. Remélem,
nem maradtok éhen. János, vigyázzon, baj
ne legyen az uton.

— Nem lesz, felelé János kurtán és
határozottan.

Öreges ember volt a János kocsis, régi
bizalmas cselédje Ábris bácsinak. A gyer-
mekek, kivált Bözsike és Emilke, már
eddig is nagy barátságot kötöttek vele és
tudták, hogy az öreg János afféle benfen-
tes ember, aki be van a gazdáinak min-
dennemü dolgaiba avatva. Most is, amint
a testvérek arról tanakodtak, valjon mit
tervelhet Borbála néni, hogy így elküldi
öket láb alól, az öreg János mintegy
akaratlanul elmosolyodott. Klárrika észre
vette és kérdé:

— János, maga talán tudja is, miért nem szabad ma estig látnunk a házat, amelyben ezután lakni fogunk?

— Igenis tudom, felelé János.

— Akkor hát meg is mondja nekünk, ugy-e?

— Igenis, nem mondom meg.

— Ejnye no! Már ugyan miért nem mondja meg?

— Mert a gazdám maga mondta volna meg, ha akarta volna.

Ez ellen bajos volt ellenvetést találni. De nem is törték rajta tovább a fejüket, mihelyt az erdőbe érkeztek. Olyan gyönyörű volt ott minden. Sándor és Emilke mindjárt kedvökre kószálhattak, de a két leánynak egyelőre dolga akadt. Mert Ábris bácsi így szólt:

— Itt most te leszel a gazdasszony, Klárikám. Mindjárt meglátom, értesz-e hozzá. A kosárban nagy-részt készen van ugyan az ebéd, de egyet-mást talán melegíteni kell. Rakattam tüzet, a többi a te dolgod. Ez alatt a nagy fa alatt terithetsz, itt ebédelünk. De kozmás ne legyen a leves!

Klárrika nagy jókedvvel látott a dolgához, Bözsike buzgón segített és az ebéd-del aztán becsületet is vallottak. Lakomázás után bejárták az erdőt s akár estig is ott maradtak volna; de még magasán fenn járt a nap, mikor Ábris bácsi figyelmeztette őket:

— Ideje lesz, hogy haza térjete. Még má át akartok költözni a magatok tanyájára, tehát induljatok. Én csak késő este térek haza, tehát már nem foglak látni. No, egyszer-mászor majd elnézek hozzátok, hogy lássam, miképen boldogultok. Néha pedig ti is beszóltok hozzánk.

— Hogy ne? Talán sokszor is, mondá Sándor. Ha a magunk lábán fogunk is állani, alkalmasint gyakran lesz jó tanácsra szükségünk, olyankor pedig már csak Ábris bácsiékhoz fordulunk.

— Ha valami nagy nehézségbe ütköztök, bizvást jöhettek hozzám. De csak is ilyenkor. Holmi kisebb bajotokat magatok végezzétek. A magatok lábára akartatok állani, no's, hát álljatok is rajta.

— Igaza van, kedves Ábris bácsi, szólt Klárrika komolyan. Ezzel a kellemes kirándulással vége a mulatós vakációnak. Holnaptól fogva a munka következik.

A két nagyobbik testvér komoly gondolatokba merülten ült vissza-menet a kocsi-ban, míg a két kisebbik csak vigabb részére gondolt annak, ami őket várja. Saját külön házukban, kertjökben fognak élni, egészen kedvök szerint azt fogják csinálni, ami nekik tetszik...

— Éppen nem, hanem azt, ami szükséges, szólt közbe Sándor.

Borbála néni nagyon jó ozsonnával várta őket s midőn ezzel elkészültek, egy kulcsot adott át Klárikának.

— Itt a házatok kulcsa, kedves lányom. A holmitokat áthordattam s a házat berendeztem annyira, hogy megkezdhesétek benne az új gazdaságot. A többi aztán a ti dolgotok. Most pedig menjetek, hogy estig jól elhelyezkedhesétek. Isten áldjon!

— Hát... hát a nénike nem kísér el? kérdé Klárrika kissé meglepődve és csalódottan.

— Nem, kedvesem. Nem kísér el senki. Hiszen tudjátok az utat. Szárnyatokra bocsátlak, mint az öreg madár a fiókáit. Ha röpielni akartok, meg köll egyszer kezdeni. Egyébiránt nem lesziünk egymástól

messzire és remélem, jó szomszédok maradunk.

— Hogy ne, édes jó nénikém! Hiszen az egész vállalkozásba csak úgy merünk bele fogni, hogy itt közel tudjuk a néniéket.

Borbála néni sorra ölelte, aztán utnak eresztette őket, még az ajtóból is utánok nézegetve.

— Aztán jól gazdálkodjatok ám!

Mi tagadás, hevesen dobogott a szívök, mikor megindultak. Elöl Klárrika, kezében a kulccsal, mellette Sándor, utánok a két kisebbik testvér. Voltaképen ki sem költött menniök az Ábris bácsiék portájáról, hogy eljussanak a Klári-tanyára, mert a nagy kerttel tőszomszédos volt a Klári-tanya kertje s a kettő közti kerítésen ajtó nyílt, ez pedig mindig tárva állt. Nehány perc alatt elértek ehhez az ajtóhoz, átléptek rajta . . . uj otthonuk földjére.

Klárrika és Sándor elfogódva néztek egymásra. Egyikök sem szólt, de érezték, hogy egyet gondolnak. Bár négyen vannak, mégis olyan saájtságosan elhagyottanak érezték magukat. Amott várja őket az üres ház . . . csak ők maguk lesznek benne, mind gyermekek . . . valjon fognak-e tudni nyugodalmasan aludni? Csak az a gondolat bátorította őket, hogy Ábris bácsiék közel vannak. Mégis csak lesz kihez fordulni, ha nagyon megakadnak.

A két kisebbik testvér nem tépelődött ilyen komoly gondolatokkal. Nekik ropant multság számba ment az, hogy ime, bevonulnak a saját tanyájokra.

— Menjünk gyorsabban, Klárrika! kiáltá Bözsike. Már alig várom, hogy benn legyünk a házukban. Fussunk előre, Emilke!

Futottak is, de a két öregebb testvér csak lassan lépegetett odább. Inkább is

arra volt gondjuk, hogy vizsgálódva nézessék a kertet, melyen végig kellett haladniök, hogy a házhoz érjenek. Kitünően megmivelt kert volt ez, tele ültetve a legkülönbözőbb hasznos növényekkel, melyek részben már használatra érettek voltak, míg a gyümölcs-fákon félig vagy egészen érett körte, baraczk, szilva nagy bősége integetett. Sándor azonban nem arra gondolt, hogy sok csemege van, hanem komolyan szólt:

— No, lesz itt dolog elég, hogy rendben tartsuk ezt a kertet. Lesz mit kapálgatni, öntözgetni, gyomlálgatni.

— Az főkép a te dolgod lesz, meg az Emilkéé, jegyzé meg Klárrika. De én meg Bözsike is segítünk majd, mikor a házi dolgokkal elkészülünk. De mi ez?

A ház felől vig ujjongás és közben ebogató hang hallzott.

— Klárrika! Sándor! Gyertek csak! kiáltá Emilke. Gyertek hamar! Mi van itt! Ki van itt!

Amint a két öregebb testvér oda ért a ház elébe, hűsleges jó barát futott örvendezve hozzájuk. Négy lábú bozontos jószág volt ugyan, de ők igazán megörültek neki.

— A Morgó kutya! kiáltott fel Sándor. Ide adták nekünk ház-örzönnek!

— Jaj de kedves jó emberek! szólt Klárrika. Igy már mindjárt nyugodtabban fogok aludni. Jól fogsz ránk vigyázni ugy-e, öreg Morgó? Ne félj, jó dolgod lesz ám minálunk!

Megsimogatták a hű ebet, aki aztán vissza tért a házikójához. Mert ez is ott volt az udvar egyik sarkában.

Végre benyitottak a házba, feszült kíváncsisággal. De volt is ott mit látni! Szinte azt hitték, hogy valami jó tün-

dér ga
tegnap
meglehe
darab:
letes re
minden.

kiáltá
tott!

De
mikor

dér gazdálkodott itt tegnap óta. Mert tegnap nem volt itt egyéb, csupán néhány meglehetősen rendetlenül elhelyezett butor-darab; most pedig nem csak hogy tökéletes rend volt mindenütt, de meg is volt minden, amire csak szükségök lehetett. Az

ablakokon függöny, az ágyukban tiszta szép ágynemű, a szekrényekben minden ruha, fehérnemű nagy rendben elhelyezve, a pohár-székekben tál és tányér, kés villa és minden szükséges eszköz a maga helyén.

— HA LEPÖTTYANTÁL, HÁT KELJ FÖL! (Lásd a 310. lapon.)

— Oh, az a kedves jó Borbála néni! kiálták minduntalan. Mennyit fáradhatott!

De legnagyobb volt Klárka öröme, mikor mint jó gazdasszony a konyhában

nézett szét és benyitott egy almáriomba. (Lásd a képet a czimlapon.) Mert ott készen találta a mai vacsorát: egy pár sült csirkét, de még sok egyebet is, ami sütéshez-főzéshez szükséges.

— Gyerekek, nézzétek! kiáltott fel meghiúsultan. Ezért nem akarta a jó Borbála néni, hogy az utjában legyünk. Mindennel ellátott, ami csak kell a háztartásunk megkezdéséhez. Még a mai vacsoránk is készen vár.

Oda gyűltek mindnyájan és versenyt dícsérték a jó nénit. Sándor azonban azt is megjegyzé:

— De ez csak az első egy-két napra való. Azon túl mindenről magunknak kell gondoskodnunk.

Emilkét és Bözsikét a dolog nem érdekelte és csakhamar kimentek. Nem sokára nagy jajgatás hallszott az udvarról.

— Ez az Emilke hangja! kiáltott fel Klárika ijedten. Valami baja történt!

— No, akkor nagyon szépen kezdené az új állapotot! szólt Sándor s mindnyájan siettek az udvarra.

Csakugyan Emilke volt, de a baj nem lehetett veszedelmes. A kis fiu a földön heverve jajgatott, Bözsike pedig ott állt mellette és félig gunyosan biztatta:

— Ugyan ne pityeregj no! Ha lepoty-tyantál, hát kelj föl. Nem szegted a nyakadat. (Lásd a képet a 309. lapon.)

A nyakát nem szegte ugyan, de lepoty-tyantában bizony erősen oda koppintotta a fejét is, a könyökét is. Egy kicsit pedig Bözsike is volt az oka.

Mikor ugyanis kimentek és nézelődtek, megint szemökbe ötlött a háznak az a része, ahol az előlük elzárt külön szoba volt. Valjon mi lehet ott?

— Még csak be sem lehet kukucskálni, szólt Bözsike. Le van az ablak függönyözve. Pedig olyan kíváncsi vagyok, mi lehet oda benn!

— Várj csak, próbálok valamit, mondá Emilke. Talán akad egy kis rés a függöny

közt, hogy beláthassak. Fölkapaszodom és kifürkészem.

Uggyel-bajjal nagy nehezen föl is kapaszkodott, de kétszeresen szomorú eredménnyel. Először is az a gonosz függöny oly kitünően volt elrendezve, hogy éppenséggel semmit sem lehetett látni. Másodszor pedig amint Emilke vigyázatlanul izgett-mozgott a keskeny ablak-párkányon, egyszerre csak megcsuszott és nagyot koppanva pottyant le a földre.

Klárika is csitította, de Sándor szigoruan szólt:

— Megérdemelted. Mit kíváncsiskodtál? Ábris bácsiék olyan jók hozzánk, hogy hálátlanság bár mit is tennünk, ami nekik kellemetlen. Ha azt a szobát zárva tartják, bizonyosan van rá okuk. Nem szabad tovább kutatgatni.

Emilke megígérte, de kíváncsinak biz azért mégis csak kíváncsi maradt.

(Folytatása következik.)

A LUSTA GÓLYAFL.

— Madár-mese. —

HÓCSA partján halászatott a fiatal gólya, mikor egy pajtása leszállt melléje, és izgatottan, örvendezve szólt:

— Hallottad már a nagy ujságot? Pár nap mulva már utra kelünk messzi délvidekre. Jaj de nagyszerű lesz! Ugy örülök!

— Ugyan minek, te oktondi? Talán bizony annak a roppant fáradságnak, annak a sok veszedelemnek, amely a nagy uton vár? Hallhattad az öregektől, akik már megjárták azt a nagy utat.

— Hallottam. De ha ők kibírták, mi fiatalok is majd csak kibírjuk. És mennyi szépet, újat fogunk látni az idegen országokban!

— No bizony! Nem vagyok rá kíváncsi. Beérem én ezzel a tájékkal is, ahol kikeltem a fészekből.

— Ugyan már no! Hiszen tudod, hogy itt nem maradhatunk, mert közeledik a tél, melyről oly borzasztó dolgokat beszélnek. Hideg lesz, nem találunk enni valót.

— Nem lesz az olyan borzasztó. Tulajdonképen biz' én azt hiszem, hogy inkább csak mese, mert nincs a familiánkban senki, aki a telet itt töltötte volna, hát nem is tudhatja azt senki bizonyosan.

— Talán csak nem abban töröd a fejedet, hogy itt maradj?

— De éppen abban. Itt kényelmesen élhetek, hát minek fáraszam magamat azzal a nagy uttal? Köszönöm szépen! Nápolyig szinte pihenés nélkül repülni! Aztán, hallottam, a tengeren is át köll kelni és aki ott elfárad, az lebukik és beleful a vízbe és őt eszik meg a halak. Már csak inkább én eszegetem őket.

És megtette... ott maradt. Eleinte kissé unatkozott. De hamar megszokta a magányosságot, mikor olyan pompásan éldegélt. Napok, hetek multak, de különösebb változást nem tapasztalt.

— Milyen okosan tettem, hogy itt maradtam! Szegény oktondi atyámfiak talán még most is röpülnek, holtra fáradnak, én pedig kényelmesen éldegélek. Majd nevetem őket, ha tavaszkor kimerülten, elcsigázva térnek vissza.

Egy éjjel azonban nagyon megcsappant a nevetős kedve. Csipős északi szél kerekedett. Olyan hideg lett, hogy a gólyafinak még a mája is reszketett. Eleinte alig tudta, mi lelte, mert még soha sem tapasztalt igazi hideget. Biztatta azonban magát, hogy majd megszokja.

Am de egyéb hiba is akadt. Lassanként kopár lett a tájék, lombtalan az erdő, csöndes és kihalt a mező. Béka, egér mind elbujt a téli szállására, nem volt már künn semmi keresni valója, ezekre tehát a gólyafi többé nem vadászhatott. No de ott a víz, benne a sok hal. Igen, de a halaknak is volt eszök, hogy most már nem uszkáltak a víz sekély partján, ahol megéreztek volna a hideget; szépen benn maradtak a mély vízben, sőt sokan befurakodtak

a fenék iszapjába téli álomra. A gólyafi hiába leskelődött a víz szélén, hiába tátogatta a csőrét; a lába egészen meggémberedett a hideg vízben s estére mégis csak éhesen sompolygott haza.

Már nagyon elgyöngült, lesóványodott a hidegtől, koplakástól és olyan formát kezdett gondolni, hogy talán mégis jobb lett volna, ha nem röstelli a nagy utat.

— No, de talán már tul vagyok a legrosszabbján. Ez a hideg nem tarthat sokáig.

De biz' az még csak akkor kezdődött. A java még csak ezután következett. Beállt a fagy, azután pedig nagy havazás. A szerencsétlen gólyafi nem tudta, mit csináljon. Rettentően szenvedett. Majd megvette az Isten hidege. Lába, szárnya megdermedt és ha megmozdult, majd eldült az éhségtől.

— Oh jaj nekem! Mi lesz belőlem? sohajtá dideregve. Hát ha megpróbálnám és utánok röpülnék az atyámfiainak?

Nagy erő feszítéssel felröppent, de elgyöngült állapotában, dermedt szárnyaival csak alig néhány percig tudott röpülni. Lezuhant és mozdulatlanul terült el a földön. Föl sem kelt többé, ott fagyott meg s az volt végső sóhajtása:

— Mily boldogok a társaim a messzi délvídeken! Én pedig hogy elkerültem a fáradságot, nyertem vele sok gyötrelmet és szenvedést s most nyomorult végpusztulást!

HIPP-HOPP — KOPP!

(Képpel a 312. lapon.)

BUGVA-BUGVA forgott a kötél, gyorsan pördítették Mariska és Juliska, de szépen taktusra is, hogy Imrike jól ugorhasson.

Ugrált is akár a szöcske: gyorsan és ügyesen. Ő volt a soros, joga volt, hogy addig szökdécseljen, amíg meg nem elégei. Akkor megint Annuskára kerül a sor, aki már alig is várja, hogy újra kezdhesse.

Várhatja! Már tizszer ugrott Imrike... már tizenötször, de még folytatja.

— Mindjárt eléri Annuskát, szólt Iluska. Annuska az imént huszat ugrott.

— Talán mégis jobb lesz, ha nem erőlteted, Imrikém, szólta Marika. Már elfáradhattál.

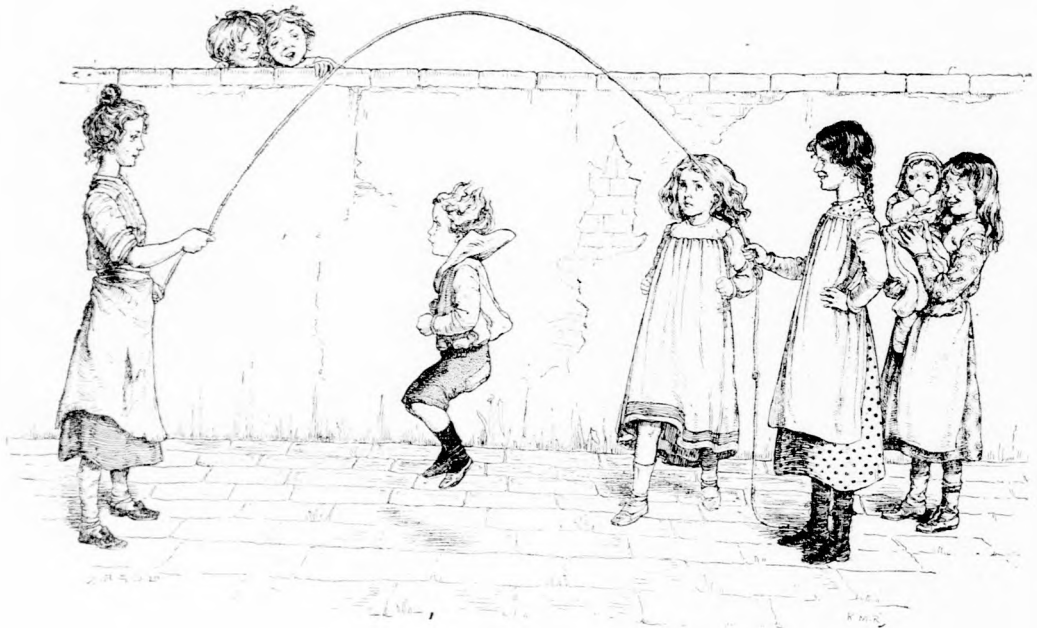
— Ne hallgass rá! kiáltották a falról Palika és Ferike. Mutasd meg, hogy különb legény vagy! Csak azért is!

Imrike választhatott a két tanács közt. És a magasból hangzó tanácsot választotta. Igenis, megmutatja csak azért is, hogy kicsi fiu létere is tulatesz Annuskán. Az lesz

ám a dicsőség! Pedig, mi tagadás, már bizony fáradt volt, egyre nehezebben tudott felszökkeni.

— Husz! kiáltotta Juliska. Már elég!
— Nem elég! Csak tovább, kiáltá Imrike.

Lihegett, de folytatta. Mert most következik a dicsőség, hogy tulesz Annuskán. Zugva-bugva forgott hát tovább a kötél. De Imrike már nem szökkent mint a fürgé

CSAK TOVÁBB!

szöcske. Fáradtan, kimerülten elvétette a taktust, nem is ugrott eléggé magasra, a lába bele fogózott a kötélbe és egyszerre csak kopp!... elterült a földön, hatalmasan oda koppintva a kezeit, de még az orrát is.

Palika és Ferike ott a magasban nagyot nevettek, de bezzeg Imrike — már csak megmondom, mikor igaz — elpityeredett

és sirdogálva sompolygott haza.

Kutba esett a dicsőség.

— Lásd, Imrike, lásd, hogy megjártad! szólta az okos Iluska. Ha idején hagyod abba, büszkélkedhetnél volna; most meg, hogy nem tartottál mértéket, nevetnek a bukásodon, magad pedig sirdogálhatsz a bezuzott orrod miatt.

adás, már
ben tudott

Már elég!
b, kiáltá

most követ-
Annuskán.
b a kötél.
nt a fürge

megjártad!
n hagyod
most meg,
nevetnek
logálhatsz

EZT LE IS RAJZOLHATNÁTOK!

HELYES
TANÁCS.

*Te vén kandur, Mikulás,
Mért e nagy miákolás?*

*Volt tejeeském, neked hagytam,
Kenyérkém is neked adtam.*

*Te is etted, mit én ettem —
Mit kívánsz még, telhetetlen?*

*Én te neked nem adok már
Sem tejet, sem kenyeret, —*

*Ha éhes vagy cizca pajtás,
Fogj magadnak egeret!*

ER

HOL volt, hol nem volt, hajdanában réges-régen, a tündérek idejében volt egyszer egy királyfi, akire nagy és gazdag birodalmat hagyott az apja. Fényes volt a királyi palota, arannyal-ezüsttel teli a kincs-tár, s így hát persze azt hiszitek, hogy olyan jó dolga volt a királyfinak, hogy jobb már nem is lehetett. Pedig dehogy is volt!

Voltaképen a királyfiban volt a hiba, csak hogy ő nem tehetett róla. Jó szívű, okos, bátor volt, ámde nagyon fiatal. Mikor rá maradt az ország, még olyan gyereklegényke volt, aki jobb szeretett labdázni, játszani, mint az ország dolgával bajlódni, amihez egyébiránt gyerek-ésszel ugy sem értett, de meg nem is bízták még reá. Még az apja úgy rendezte a dolog sorját, hogy amíg a királyfi nagyra nem nő, addig

egy atyafi herczeg legyen helyette az ország kormányzója.

Egy ideig jól is folyt ez így, de amint a királyfi felnövekedett, kitünt, hogy nagy hiba van a kréta körül. Az atyafi herczeg nagyon bele kóstolt az uralkodásba és semmikép sem tetszett neki az a gondolat, hogy átengedje az ifju királyfinak. Pedig ez most már maga is idején valónak látta, hogy beüljön az apja örökébe. Meg is mondta a kormányzó nagybácsinak. Ez azonban így felelt:

— Nem úgy lesz az, barátocskám. Én már nagyon bele szoktam az uralkodásba, hát majd csak édes jó magamat teszem meg királynak. Neked pedig, mivel nagyon szeretlek, szabad választást engedek: vagy leüttetem a fejedet, hogy ne lábatlankod-

jál itt
még é
ebbe az
leüttete
melyiket

No, a
választá
a fejét
Nem na
választo

— Na
Látom,
fogsz. A
aztán fe

Megin
gél, ma
országom
akadt se
tovább,
és ott a
ért oda

aranyos
sompolyg
vetve me

— Al
— Va
— A

nak egy
sok jeles
az kaph
próbát,
eddig bi
olyan ho

A kir
szánta n

— Ki
bálnék s

Beállit
magát.
de még

jál itt nekem; vagy jó-szántadból világgá mégy és be sem teszed többé a lábadat ebbe az országba, mert akkor megint csak leüttetem a fejedet. Hát beszélj szaporán, melyiket választod?

No, a királyfi nem találta nehéznek a választást, mivel hogy biz' ő jobb szerette a fejét a vállai fölött, mint a lába előtt. Nem nagyon jó kedvvel ugyan, de azt választotta, hogy világgá megy.

— Nagyon helyes, szólt a gonosz bitorló. Látom, okos fiatal ember vagy, boldogulni fogsz. Adok utra-valónak egy zacskó aranyat, aztán fel is ut, alá is!

Megindult a királyfi és ment, mende-gélt, maga sem tudta hová. Már hetedhét országon is tul bolyongott, de csak nem akadt semmiféle szerencséje. Hát bandukolt tovább, míg végre eljutott egy nagy városba és ott a király palotája elébe. Éppen akkor ért oda, mikor a palotából egy czifra aranyos ruhás ifju nagyon savanyu képpel sompolygott kifelé. Az emberek pedig nevetve mondták:

— Ahá! Ez is bele bukott!

— Valjon mibe? kérdé a királyfi.

— A három próbába. Van a királyunknak egy gyönyörűséges leánya, akit már sok jeles királyfi kért feleségül. De csak az kaphatja meg, aki megállja a három próbát, melyet a király megszabott. Még eddig bizony aki csak próbálkozott, mind olyan hosszú orral távozott, mint ez most ni. A királyfi egyet gondolt és hamar elszánta magát.

— Királyfi vagyok én is, miért ne próbálnék szerencsét? Hát ha sikerül?

Beállított a palotába és megismertette magát. Az öreg király szívesen fogadta, de még a király-kisasszony is nyájasan

mosolygott reá, mert biz' ők már szerették volna, ha akad olyan kérő, aki megállja a próbát. Hát mindjárt megkezdhette a királyfi.

— Legelőször is azt köll bebizonyítanod, hogy legény vagy a talpadon, szólt a király. Van egy tüzes lovam. Ha azt megülöd, akkor megálltad az első próbát.

Négy markos legény vezette elő a szilaj táltost és kezébe adta a királyfinak a kantárt. No, ugyan hiába. Ágaskodott toporzékolt a paripa, ugy, hogy a királyfi föl sem tudott rá ülni; mikor pedig egyszer végre mégis már félig a nyeregben volt, a ló ugy dobta le, hogy a szegény királyfi szinte megnyekkent belé, A ló pedig elfutott.

— Ez nem sikerült, szólt a király meglehetősen fanyar képpel. Következik a második próba: vitéz vagy-é? Meg köll vívnod a testőreim kapitányával.

Elő állt a kapitány. Nem volt a királyfi sem gyáva, sem gyöngé legény, de biz' maga is meghökkent, mikor ellenfelét megpillantotta. Valóságos óriás volt ez. Ugy nézett föl reá a királyfi, mint valami toronyra. De nem is tartott sokáig a viadal. Az óriás iziben kiütötte a királyfi kezéből a kardot, aztán a maga kardja lapjával ugy elpáholta, hogy még egy hét mulva is kék volt a helye.

— No, már nem sokat bizom benne, hogy boldogulj, szólt az öreg király. De hát fogjunk hozzá a harmadik próbához. Aki az én vőm akar lenni, az legalább is olyan gazdag legyen, mint a leányom. Annyi aranyat kell ide az asztalra leolvasnia, ahányat az én kincstárnokom olvas le oda. Ha kevesebb, elvesztetted.

Már ekkor be is gurítottak egy hordó aranyat.

A szegény királyfinak röfnyi hosszúra nyult a képe. Jól gazdálkodott ugyan eddigi bolyongásaiban, még félig tele volt az erszénye; de mi ez ahhoz a hordóhoz képest? Elő huzta az erszényt és oda dobta az asztalra.

— Ez az összes kincsem, nem is köll fáradni az olvasásával mondá.

A kincstárnok nevetve szórta ki az erszényből az aranyakat a hordóba. A királyfit pedig fölkapták és úgy kilődítették a kapun, hogy a lába sem érte a földet. Kívül az emberek most már ő rajta kacagtak.

— Köllött ez nekem? gondolta busan a királyfi. A ló ledobott, hogy majd a nyakamat szegtem; az óriás alaposan elpáholt és ráadásul oda az egész utra-valóm.

Nem is maradhatott ebben a városban, ahol mindenki nevette. Ujra neki indult a világnak és ment, mendegélt, maga sem tudta hová, merre. Mikor beesteledett, körülnézett, nincs-e valamilyen emberi hajlék közel, ahol megállhatna: de nem látott egyebet, csak erdőt, hegyet, pusztaságot.

— No, talán jobb is, gondolá. Ha olyan emberekhez nyitnék be, akik fizetést kívánnak, ugy sem tudnék nekik eleget tenni. Egy árva fillérem sincs.

Szinte akaratlanul benyult a zsebébe . . . hát még talált benne egy aranyat, mely valamiképen kiszóródott az erszényből. Nagyon megörült neki. Most nem veheti ugyan hasznát, de majd jó lesz az, ha megint emberek közé jut. Egyelőre, mivel már besötétedett, nem tehetett egyebet,

mint hogy leheveredett egy fa alá, ahol mihamar el is aludt.

Már jó sort alhatott, mikor egyszerre csak arra rezzent föl, hogy panaszos hangokat, jajgatást, siránkozást hall. Fölugrik, szét néz, hát egy vénséges vén anyókat pillant meg, aki a földön fetrengve tördeli a kezét és jajveszékkel.

— Mi a baj no, anyókám? kérdé a királyfi részvevően. Miért sír kend olyan keservesen?

— Hogy ne sírnék, hogy ne sírnék, mikor az a gonosz haramia kirabolt, elvitte rég őrzött drága kincsemet!

— Hol az a gonosz?

— Már elfutott, messze jár, utól nem érheted fiam. Oda van! Csuffá vagyok téve! És szegény kis kereszt-lányom is kifosztva! El sem mehetek a keresztelőjére, mást pedig nem kapnak komának.

— Ezt biz' én csak ugy félig értem, jó anyókám, hallja kigyelmed!

— Meghiszem. Mihaszna is értenéd? Segíteni ugy látom, mégsem tudnál rajtam. Egy szegény favágó hívott meg a kis lánya kereszt-anyjának; meg is ígértem neki, hogy elvállalom a komaságot és elviszem kis kereszt-lányomnak ajándékul azt a fényes aranyat, melyet régóta őrizgettem. Most már üres kézzel nem mehetek. Azok a szegények pedig olyan nagyon szegények, hogy más senki sem vállalkozik a komaságra. Jaj, jaj, istenadta kicsikéje! Még csak keresztanyja sem lesz neki!

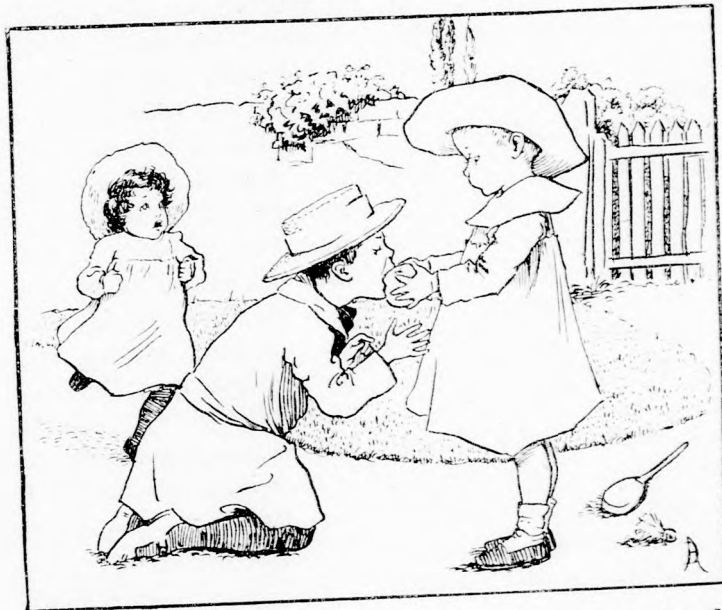
— Ha csak ennyi a baj, azon még segíthetek. Éppen akadt még a zsebemben egy arany, azt oda adom.

— Nem igen fogadhatom én azt el tőled, derék ifju. Nem látszol afféle dugszegény királyfinak, aki szórhatná az aranyakat.

A királyfi nagyot nevetett.
— Ami királyfi voltomat illeti, arról talán még lehetne szó; de már az szent igaz, hogy kincsekben nincs nagy bőségem.

Egy szép fényes aranyam azonban van és szívesen adom oda, hogy eljárhasson kelmed a dolgában s az az istenadta kis poronty ne maradjon kereszt-anya nélkül. Én majd csak

VERSENY-ÉVÉS.

*Ugy egyem meg az almádat,
Hogy kézzel hozzá se nyuljak?
Azt akarod, hogy az első
Falaton már meg is fuljak?*

*Oh kegyetlen Lajoskám te! ...
De ha éppen úgy akarod:
Hoczi azt a piros almát,
Talán belé haraphatok.*

*Nini! ... könnyen ment a dolog
Egy csöppet sem fuldokoltam;
Sőt csutkástul is megettem!
Már most ... a második hol van?*

*»Ne add!« — kiáltoz Juliska,
»Eszem én is térden állva! ...«
Csak hogy már kis Lajoskának,
Nem volt második almája.*

megleszek valahogy ezután is. Hát csak fogadja jó szívvél, amint én jó szívvél adom. Elvette az anyóka az aranyat.

— Jóért jót várj, mondá. Majd ha újra találkozunk, talán meghálálhatom a jószágodat.

— Soha se törje rajta a fejét, anyókám. Nem is igen találkozunk mi többé, mert én hajnalban odább bolyongok.

Elköszönt az anyóka, míg a királyfi vissza feküdt a fa alá és újra elaludt.

Mikor reggel fölbredt és körülnézett, bizony egy csöppet sem örült meg. Este a homályban észre sem vette, hová vetődött. Sűrű erdőség terült el körös-körül, annak pedig nyoma sem látszott, hogy itt valaha ember is járna. Azt sem tudta, merről jött, merre menjen.

— Valamerre mégis csak el köll indulnom. Ugy is mindegy, akár melyik végén jutok ki az erdőből.

Az ám, csak hogy először is ki kellett volna valahol jutni belőle. Pedig nem jutott ki. Dél is rég elmúlt már, azután esteledni kezdett, végre sötét éjszaka lett, de a királyfi még folyvást ott bolygott a rengetegben.

— Ugy látszik, megint az édes anyaföld lesz az ágyam s a csillagos ég a takaróm, gondolá. No, ez nem volna nagy baj! De meg is ehültem, mint a farkas. Pedig, ugy látom, vendégfogadóra bajosan akadok ebben a vadonban...

De ekkor meglepődve nézett a távolba. Fény csillogott a fák között. Ott van valaki. Amint közelebb ér, látja, hogy egy házikó ablakából terjed a világosság.

— Már akár rabló, akár remete lakik benne, én bizony benyitok, gondolá a királyfi.

Benyitott, hát kit látott a tüzhelynél? Az öreg anyókát, akivel a mult éjjel esett találkozása.

— Isten hozott, kedves fiam! szólt az anyóka nyájasan. Ugy-e, hamarabb találkoztunk, mint ahogy gondoltad volna? No,

ülj ide az asztalhoz. Fáradt vagy, tudom, de meg egy kis harapni-valóért sem fogsz megneheztelni.

— Sőt nagyon szépen megköszönöm, jó anyókám, ha csak egy darab kenyeret kapok is.

Kapott nem csak kenyeret, hanem pompás tejet, vaját is. Olyan jóízűen falatozott, hogy az anyóka szinte örömet talált benne. Azután kikérdezte, mi járatban van. A királyfi pedig őszintén elmondta még azt is, mennyire pórul járt a szomszéd király palotájában a hármassal.

— Hm, hm! Persze, persze! ümmögött az anyóka. Nem készültél el jól a próbára. No, most pihenj le, aludjál. Reggelre talán jut valami az eszembe.

Jutott is. Reggel így szólt a királyfihoz:

— Adósod vagyok az arannyal, nem is fizethetem meg. De van itt nálam sokféle ócska portéka, találtam közte neked való néhány darabot. Ne vesd meg, többet ér az, mint ahogy látszik. És azt tanácsolom, térj vissza oda a királyi palotába s próbálj újra szerencsét.

A királyfi ekkor már gyanítani kezdte, hogy nem véletlenül tévedt ő ebbe a házikóba és hogy ez az anyóka nem afféle közönséges anyóka. Köszönettel vette át a kapott holmit, az anyóka pedig megmagyarázta, melyik mire való.

Másnap a királyfi újra ott volt a palota előtt, ahonnan oly csufosan kidobták. Kijelentette, hogy újra vállalkozik a próbára.

— Makacs ficzko, szólt az öreg király. De hát legyen!

Ujra elő vezették a szilaj lovat. A királyfi vékonyka selyem kötő-féket vetett a ló fejére, aztán a nyeregbe pattant. A vad paripa olyan kezes lett, mint a bárány.

Csodálkozott mindenki, a király pedig örömmel szólt:

— Ezt megnyerted, következik a bajvivás.

Előáll az óriás kapitány, előre nevetve, hogyan fogja ismét csuffá tenni a királyfit. De bezzeg nem nevetett sokáig. A királyfinak ócska, rozsdás kard volt a kezében, de ezzel már az első csapásra kiütötte az óriás kezéből a kardot, aztán tisztelesen adta neki vissza a minapi elpáholást, úgy, hogy az óriás végre bömbölve kért kegyelmet.

— Ezt is megnyerted, örvendezett az öreg király. De most jön a fő! Hol vannak a kincses ládáid?

— Majd megvállik. Csak jöjjön a kincstartó a hordó aranyával.

Kicsinyke bőrtáska függött a királyfi oldalán. Belenyúlt és szórni kezdte az aranyat. Szórta, szórta vég nélkül, a táská csak nem fogyott ki. De a király hordója igenis kifogyott.

— Győztél! kiáltott fel az öreg király. Megkapod a lányomat és fele királyságot.

Volt aztán nagy lakodalom, hegyen-völgyön dinom-dánom. Mikor azonban megelégtéltek, a királyfi így szólt:

— Kedves ipam-uram, szép darab föld ez a fele királyság, amelyet adtál; de szebb mégis az én atyai örökségem, ősi királyságom, melytől gonosz atyámfia megfosztott. Hát én ezt vissza akarom foglalni és oda viszem királyné-feleségemet.

Meg is tette. Erős sereggel indult meg és diadalmasan elfoglalta apai királyságát. A gonosz atyafi herczeg, aki egykor világgá üzte, most maga lett földön-futóvá. Nem

is látták soha többé azon a tájon. A fiatal király meg a felesége pedig boldogan éltek és uralkodtak sokáig, egész éltök fogytáig.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 18-dik számában közölt láncz-rejtvény megfejtése:

F	A	L
S	E	B
K	A	R
CS	E	R
N	A	P
U	CZ	U
B	A	J
K	Ó	R
ZS	Á	K
T	E	J
R	Ó	F

= FERENCZ JÓZSEF.

Helyesen fejtették meg: Kilczér Gyula, Poór Erna, Földváry Géza, Tichtl Mártha, Fried Aranka, Bayer Anti, Majba Vilma, Kelen Emmike és István, Makó Gábor, Kogler Nóra, Ruhig Flóra, Forster Jolánka, Humayer Erzsébet, Györgyey Adolf, Beke Bertó és Gyula, Kövesi Jenő, Ranschburg Béla, Ybl Ida, Szigethy Margit, Nellike és Tibor, Förster Margit és Gyula, ifj. Hofhauser Ödön, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Márkus Böske, Hertelendy Bandi, Fáber Rizuska, Altstock Hugó, Záborszky Mariska, Ernő és Géza, Richon Mariska, Mérey Dalma, Ágfalvi Endre, Jákó Margit, Gutman Erzsike és Dénes, Kárpáti testvérek, Temesváry Laczika, Borbély Margit és Gyula, Borhy Margit, Trebitsch Károly, Schuch Ilus, Büben Iván, Kohn Sándor, Somogyi Jolán és Jenő, Spiegel

Andor, Löwensohn Henrika, Szakáll Paula, Schwalb Bandi, Kazy Péter, Dominigg Ilonka és Erzsike, Révész Iluska és Béla, Ferencz Ella és Pál, Morvay Iluska, Szentirmai Imre, Fellegi Vilmos, Lehoczky István és Bruno, Geyer József, Csongrády Ilona és Attila, Szvétek Ilonka, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Vörösmarthy Ida, Csépany Béla, Solymossy Paula és Ilona, Ujhelyi Gabriella, Ragályi Ettus és Gyula, Réz Lola, Löbl Mór Ernő, Scholtz Ilonka és Aranka, Balonyi Imre, Weisz Teruska (Szívesen látlak kis olvasóim sorában. *F. b.*), Andrényi István, Péterfy Vilma, Lengyel Margit és Kálmán, Veress Gizike és József, Margarethen Arthur, ifj. Metzger Ede, Materny Rózsika és Margit, Danner Janika és Sanyika, Dengl Miklós, Naschitz György, Mészáros Janka, Ghimesy Lajoska, Artinger Imre, Rhédey Zoltán, Széky Ilona, Véghelyi Lajoska, Richon Mariska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténén, nyertesek lettek *Kárpáti testvérek*, *Budapest*-nek a jutalom-könyvet (*Apró szindarabok*), gyermek-előadásokra gyűjtötte *Forgó bácsi*, több képpel, díszes angol vászonkötésben, a *Forgó bácsi könyvtára* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LXI. köt. 17-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Weress Margit és Ákos, Széky Ilona, Agfalvi Endre, Trebitsch Károly, Artinger Imre, Fellegi Vilmos, Szentirmai Imre, Goldfinger Ella, Csongrády Ilona és Attila, Solymossy Paula és Ilona, Poór Erna,

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

Világ-hírű szép tündérmesék, a magyar ifjuság számára átdolgozva, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A *„Forgó bácsi könyvtára“* című sorozat egyik önálló kötete.)

Mészöly Pista. Ausztráliában nem voltam még. De azért opossomot láthatok közelebb is. Tán tavasszal a budapesti állatkertben is lesz. — **Szentirmai Imre.** Besoroztam. — **Hertelendy Bandi.** Olvasható és tisztán leírva küldjed be újra. Így ahogy van, el nem fogadhatom. — **Geyer József.** Ügyes. Közölni fogom. — **Szvétek Ilonka.** Fordulj a kiadó-hivatalhoz. — **Ferencz Ella és Pál.** B. urat ugyan nem ismerem, de azért jól teszték, ha hegedülni tanultok tőle. Ha az első duettót már szabatosan fogjátok eljátszani, muzsikáljatok nekem is. — **Schwalb Bandi.** Jól megszerkesztetted öcsém, de feladatnak nagyon is könnyű. Kedves anyádat szívesen köszöntöm. — **Solymossy testv.** Azt írjátok: »Itt . . . minden nap hó és jég van.« De hát hol van az? Pedig a *„Forgó bácsi 10 parancsolata«* ugy-e bár arra is int, hogy a levél keletének helyét is írjátok meg. Már most akár azt hihetem hogy Spitzbergából irtatok nekem. Örvendek, hogy bár hideg jár arra tifeletek »melegen« üdvözlitek *Forgó bácsit*. — **Mama.** Örvendek, hogy megelőzhetted kívánságát a *„Kis Lap«* utolsó száma. Az újból is válogatok. Üdv! — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ybl Ida (Csesztve), levelezést óhajt folytatni a következőkkel: *Apáthy Ilonka*, *Kogler Nora*, *Thaly Florence*, *Háy Juliska*, *Morvay Iluska*.

JÓ SZÍV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Popper (?)* 2. k. 40 f.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.